

Тканина наших душ. Гарлоу Санктум. Книга 1

КУПИТИ

Про книгу

Кожен день Вінн мріє, щоб її завтра не настало. Вона хоче померти. І після чергової спроби самогубства дівчина погоджується пройти реабілітацію. У клініці вона зустрічає Ліама, що прагне відчувати хоч краплину тих емоцій, від яких дівчина намагається втекти. хлопець вкриває своє тіло порізами, аби почуватися живим. Коли Ліам дивиться на Вінн, їй здається, ніби вона може злетіти в небо тисячами птахів. Та чи вистачить одній зболеній душі сил звільнити іншу від ланцюгів, якими та так старанно себе сковує?

Попередження про тригери

Книга містить тригери, що можуть шокувати деяких читачів. Це трилер у жанрі темного любовного роману, тож зважайте, будь ласка, що вміст книги призначений лише для дорослих осіб.

Якщо ви чутливі до таких тем, прошу, утримайтесь від подальшого читання. У книзі присутні: хворі, психопати, божевільні, ті, хто здаються нормальними, фізичне насильство, докладно описані інтимні епізоди, сцени жорстокости та смерти, гнітючий гумор, секс із ненависти, ментальна деградація, самогубство та спроби накласти на себе руки (подекуди детально описані), випадки самоушкодження / думки про те, щоб нашкодити собі (мазохізм, часом детально описаний), дитяча психологічна травма, емоційний аб'юз, травматичні сеанси психотерапії, а також кінк на укуси й біль.

Примітка від авторки

Це не книжка із самодопомоги. Сіра мораль, присутня в ній, може не сподобатися людям, які не звикли до романів із подібною тематикою. Це радше глибокий аналіз емоційних та психічних розладів з мого погляду. Досвід, пов'язаний з депресією чи темними думками, у кожного різний.

Ця книга романтизує психіатричні клініки та закоханих психічно хворих персонажів.

***

Події розгортаються у вигаданій психіатричній клініці, що спеціалізується на нетрадиційних методах лікування. Бакерсвіль і «Гарлоу Санктум» — це несправжні місця, які в жодному разі не відтворюють реальні міста чи заклади.

Персонажі подекуди жартома згадують про власні розлади та іноді легковажать своїм станом. Якщо вас певним чином зачіпають ці елементи, будь ласка, утримайтеся від прочитання цієї книги. Я не маю на меті применшувати серйозність психічних розладів, лише описую — крізь призму власного досвіду — як це: переживати депресію, розлади, темні думки.

*Для зломлених, які потребують чогось темного,
гнітючого та водночас прекрасного*

1
Вінн

Я народилася з поганим серцем.

Як буквально, так і образно.

Близькі кажуть, що я — та сама безсердечна лиходійка з чужих історій. Та як іронічно це не звучало, серце у мене все ж є, тільки хворе на недостатність, яка колись все-таки мене прикінчить. Щасливиця.

Якщо такою є воля божа — нехай.

Я опускаю руки.

Кров тече до кінчиків пальців. Вона холодніша, ніж я собі уявляла. І люди брехали, коли розповідали, що це геть не боляче — боляче ще й як.

Червоні намистинки скрапують на плитку піді мною, і мені дедалі важче зосередитися.

Пригадати усе те хороше, що вже мало б зринути у пам'яті.

Чомусь на думку спадають лише погані спогади: усілякі виродки й жахливі слова, які вони мені кидали, а також слова, які говорила їм я.

Хто б не вигадав вислів про палиці й каміння, він був ще той мерзотник, правда? Слова ж бо ранять сильніше за каміння. Але дякую за спробу переконати мене в протилежному. Не спрацювало.

Мене звати Вінн Колдфокс. Мені двадцять шість, і я хочу померти.

Я хочу померти.

Ну ось... я це сказала.

А чи щось після цього змінилося?

Чи шокувало це зізнання тих, хто потай здогадувався про моє бажання і продовжував називати мене породженням зла, жалюгідною сучкою, монстром?

Відповідь: ні... напевно, ні. Хіба що трохи.

Іноді темрява всередині мене шепоче, що саме цього вони весь час і чекали, — коли я нарешті здамся.

Що ж, ласкаво прошу в сраний цирк.

Завіса нарешті опускається.

Неможливо пояснити, чому я така, яка є. Це можна лише відчувати, стерпіти. Цю безодню всередині, яку нічим не наповнити, що зяє та свербить, хоч би як її не намагалися залатати, ніби аварійний вихід, що терпляче чекає на заблудлі душі.

Лікарі кажуть, усьому причина хімічний дисбаланс у мозку і, бляха, певно, мають рацію. Та тільки від цього справжня пустка — не хімічна, а жива, що нищить моє цілковите існування, нікуди не зникає. Ліки не допомагають — ніколи не допомагали — і жоден з психіатрів не може пояснити, чому я така хвора.

Вони вважають мене симулянткою. Ну нехай і далі складають свої теорії.

Я витріщаюся на білу стелю палати, аби тільки не зустрічатися поглядом із братом. Вже принаймні годину, відколи я прокинулася, ми не вимовили одне одному і слова.

— Чому? — нарешті запитує Джеймс, стискаючи перед собою руки, поки не біліють кісточки. На ньому елегантний темно-синій костюм. Очевидно, дорогий. На зап'ясті видніється новий чорний годинник. Може, подарунок від чергової коханки? А може, він сам винагородив себе за черговий успіх? Я не збираюся розпитувати.

— Не починай, Джеймсе. — Глибоко вдихаю і сідаю, неохоче зустрічаючись із ним поглядом.

— Чому ти просто не можеш... не бути такою? — брат проводить долонею по втомленому обличчю. Його карі очі повні смутку та гніву.

Звичайно, я ж бо завжди просила бути такою.

— Скільки ще мені пояснювати, Джеймсе? Ти не розумієш. Ти ніколи не зрозумієш, — бурмочу байдуже.

Колись після таких запитань я часто ображалася на нього. Та насправді це почуття майже незбагненне для тих, хто ніколи не переживав подібне. На щастя — для них.

Джеймс нахмурює брови, знову сплітає пальці й підносить їх до губ у замисленій позі. Сидячи в кутку кімнати, зі спертими на коліна ліктями, він пильнує мене, наче непокірну тварину. Хитає головою, кілька хвилин мовчки позирає у вікно й зрештою відхиляється на брудний стілець

блакитного кольору, зношений й зовсім не-зручний. Я розслабляю плечі, згорблюючись, й затискаю ковдру в кулаки. Не зводжу з нього очей, аби не опускати їх на зап'ястя. Мені досі боляче, проте якщо не дивитимуся, то не доведеться зіштовхуватися з огидною реальністю. Уникати — мій вірний захисний механізм. Якщо не думати про це, то воно не має значення. День іде далі.

Я зціплюю зуби, намагаючись пом'якшити напружену атмосферу між нами.

— Не варто було їхати так далеко.

Джеймс ненавидить лікарні й, гадаю, усе, що з ними пов'язано: виснажених медпрацівників, похмурі сірі па-лати, тьмяні та безбарвні штори на маленьких вікнах, цей запах. Смерть, яка не покидає стін.

Якщо точніше — ця ненависть у ньому з дня смерти мами.

Він підводиться й прямує до ліжка. Я помічаю в його очах сльози — і моє серце завмирає. Я ще ніколи не бачила, як брат плаче. Ніколи. Джейме Колдфокс — це стійкий, беземоційний чоловік, котрий не демонструє слабкості; той, хто вже дуже-дуже давно спорудив навколо себе кам'яні мури. Однак тепер, коли він ніжно охоплює мою руку, його щелепа тремтить, а сльози падають мені на шкіру.

Я відводжу погляд на сірувату підлогу цієї клятої, гнітючої палати. Не можу наважитися поглянути на нього, бо знаю: я вчинила погано.

Але я так втомилася. Як пояснити йому, що мені лишень хочеться заснути вічним сном? Байдуже, в раю чи в сраній урні — будь-де, тільки б не тут.

Я палаю всередині, й мені болить.

Усе, чого я прагну, — зупинити біль.

Треба було теж замурувати себе, як брат. Якось я спробувала оголити душу й віддатися недолугому, безтямному коханню. І часто замислююся: чи була б я зараз іншою, якби тоді не зробила цього кроку? Нині ж мої мури непроникні: ніхто крізь них не пробереться, а я звідти ніколи вже не вийду.

— Це через роботу? — тихо запитує Джеймс, лагідно погладжуючи мої руки теплими долонями. — Чи ти знову порвала з тим мерзотником Салемом? Що могло статися настільки поганого, аби ти захотіла померти? — він хитає головою, не здіймаючи погляду. А коли я не відповідаю,

тремтливим голосом промовляє: — Я люблю тебе, Вінн. Так сильно люблю. Пам'ятай про це, гаразд? Ти — все, що в мене лишилося.

Робота паскудна, так. Я не розповідаю йому, як нещодавно звільнилася вже з третьої за цей рік.

Офіси — то справжні осередки самогубців. Тебе запихають у кабінку розміром з туалетну й чекають, що там ти процвітатимеш. Поставте собі кілька рослин і сімейні фотографії. Упродовж дня слухаєш кашель колег, заглядаєш у їхні неживі очиська — щодня, без винятків. Чуєш, як той, хто все життя поклав заради компанії, нарешті виходить на пенсію, а та знаходить йому заміну всього за два тижні.

А Салем — то звичайний покидьок, з яким я час від часу спала. Хоч секс був так собі. Вилупок зрадив, а мені було байдуже — кінець історії.

Гадаю, мені й справді варто постаратися видужати хоча б тому, що у Джеймса більше нікого немає, окрім мене. Якщо вже інших причин на те не знайшлося. Я намагалася... стільки разів, проте ця журба не відступає. Ночі, проведені за витріщанням у темряву, ніяк не прояснюються.

— Я хочу перевести тебе у психіатричний заклад. — Він схиляє голову, і моє серце завмирає.

— Перевести мене в кляту дурку? — Я хочу висмикнути руку, але він міцно тримає її. Підіймаю очі — і мій гнів миттю розчиняється разом із сумом, що випромінюється з його жалісливої душі. Я поступаюся. — Вибач... Знаєш, напевно, це гарне рішення. — Притуляю іншу долоню до чола, придушуючи головний біль, що роздирає череп. — Я просто... така втомлена, Джеймсе.

Він сідає поруч й хитає головою.

— Не твоя вина, що ти така... Ми ж стільки разів через це проходили, Вінн. Але знаєш що? — його голос стає жвавішим, а постать виструнчується. В очах спалахує нудотна іскра надії. — Ця клініка точно допоможе тобі. У них найвищі показники одужання серед таких пацієнтів, як ти.

Одужання пацієнтів, як ти. Пацієнтів. Як. Ти.

Мій мозок заражений, тому його потрібно лікувати.

А люди, як я, прокляті на пошуки цього чарівного зілля.

Чи залишуся я собою після того, як одужаю?

Якщо взагалі одужаю.

Я киваю, погоджуючись з ним, щоб швидше змінити тему на менш депресивну, наприклад, про погоду. Не проти навіть поговорити про Джеймсову офісну роботу, якою він так пишається. Хоч усі бачать: його душа помалу згасає. Ось, що робить з нами реальний світ, правда? Гаруй, гаруй, гаруй протягом більш ніж сорока годин на тиждень лише для того, щоб потім стояти в продуктовому, роздумуючи, чи можеш ти собі сьогодні дозволити поїсти.

Однак йому вдається триматися краще, ніж коли-небудь виходило в мене. Можливо, він не переймається такими дрібницями.

— То що, йдеш на підвищення?

— Шеф сказав, що в цьому не варто навіть сумніватися. Мене підвищать наступного місяця...

— Агов, приятелю, — перебиває Джеймса медбрат. — Години відвідування уже давно закінчилися. Перепрошую, але вам доведеться піти. — Він гордовито заходить всередину з розчином для крапельниці та білими рушниками в руках. Ідеально укладене чорняве волосся, гострі вилиці, а очі зманливого відтінку блакити.

Привабливий хлопець, проте щось у його погляді насторожує. Не скривлене у співчутливій гримасі обличчя, як в інших медпрацівників, а холодний, невдоволений і, можливо, трохи зацікавлений вираз.

Джеймс заочує очі у бік медбрата, але мені усміхається.

— Я ще завтра зайду. Якщо тобі щось знадобиться, то я поселився у готелі навпроти.

— Усе зі мною буде добре, — відмахуюся. — Мені тут не дадуть нічого зробити, навіть якби я захотіла. — Я кажу це жартома, але Джеймсові геть не смішно. На відміну від медбрата, який сухо гиче, запинаючи штори та розкладаючи рушники на кавовому столику під вікном.

Ми з Джеймсом різко повертаємося до нього. Мене він хіба шокував, а от брата розлютив добряче.

— Ти що, бляха, щойно посміявся зі стану моєї сестри? Вона, бляха, хвора! — викрикує він, відтісняючи працівника в кут. Я ледве не падаю з ліжка, намагаючись зупинити його.

— Припини! Він лише посміявся з мого жарту. Він не винен, — благаю брата.

Джеймс хапає хлопця за форму й дивиться на його бейджик.

— Найперше, що я зроблю зранку, — подам на вас скаргу, медбрате Галл.
— Він відпускає медбрата Галла, коротко просить у мене пробачення і прощається. Тоді вибігає з палати, прямує не до виходу, а в бік приймальні.

Прекрасно. Тепер я почуваюся ідіоткою.

Ставлячи крапельницю, медбрат Галл тихо хихоче, і я наважуюся зиркнути на нього. Настільна лампа біля ліжка освітлює його обличчя знизу, а коли з процедурою покінчено, ті блакитні очі мимохіть опускаються на мене. Наші погляди перетинаються, і я глибоко вдихаю. Який же він, до біса, гарний. Важко повірити, що цей хлопець працює медбратом. На вигляд і не скажеш, що він достатньо розумний і дбайливий для цієї професії.

Під медичною формою хлопець одягнений у чорну футболку Under Armour. Схоже, щоб сховати татування, судячи з намальованих маленьких шипів на зап'ясті. Його вухо прикрашає чорна каффа, а за ним видніється ще одне невеличке тату — римська цифра II.

— Вибачте за брата. Я не мала так жартувати. Мені зараз трохи зле, а він подолав довгий шлях, щоб бути поряд.

Мій погляд мимоволі ковзає на перев'язані зап'ястя. Хоч і почуваюся винною, але ще жодного разу мені не хотілося плакати через свій вчинок. Мене анітрохи не засмучує те, що сталося. Через розлад мене тягне до темряви — саме тому Джеймс і висунув ідею щодо клініки. Я мала б відчувати сум, проте не відчуваю жодної емоції.

Уже ні.

Яка блядська хвороба здатна відібрати емоції? Якесь несправедливість. Медбрат Галл повертається до встановлення крапельниці й шкірить зуби.

— Не знаю, мені було смішно — як випадковому свідку, знайомому з цим вашим зле. Брати — гіпертурботливі засранці, які ніяк не відчепляться. Ми на все готові заради своїх братиків та сестричок.

Я знімаю одну брову й стежу, як він обходить моє ліжко, дорогою підбираючи зі столика рушники.

— Дивний ви медбрат, — бурмочу, сповзаючи на ліжко. Від ліків хилить на сон і паморочиться у голові. Сподіваюся, завтра мені вдасться нафарбуватися — і я знову почуватимуся людиною.

Він сміється. Від його низького голосу на шкірі виступають сироти.

— Невже? Я запам'ятаю. Міс Колдфокс, правильно? Вінн Колдфокс. — Хлопець подається вперед і примружено дивиться на мене. У його очах снує темрява, і мене пронизує неспокій. Господи, нестерпно спокусливий.

— Хіба ви не повинні знати, хто ваш пацієнт, до того, як заходите в палату? — запитую і насторожено хмурюся. Щось у нього кепсько виходить ця роль. Цікаво, скільки скарг він вже назбирав із початку роботи.

Мій брат теж доклався до подовження цього списку.

Галл складає рушники в шафу й зачісує назад пасмо темного волосся. У нього смаглява шкіра, трохи темніша за мою. Я закушую губу, вгамовуючи брудні думки про рельєфні м'язи його грудей та рук, що напрошуються в мою накачану ліками свідомість.

— Я знав, хто ви. Просто намагався зав'язати розмову, — байдуже відповідає він і вимикає телевизор, який цілий день крутив один і той самий нудний ситком з дев'яностих.

Киваю.

— Хріново у вас виходить, медбрате Галл. — Я навіть не стараюся видушити з себе фальшиву посмішку.

Він кривиться, ніби обмірковуючи щось, а тоді нахиляється майже впритул до мого обличчя.

— Вмієш берегти секрети? — шепоче.

Захоплена зненацька, я судомно вдихаю. Він неймовірно вродливий, але від нього віє безжалісністю, що пришвидшує моє серцебиття.

— Ну, так.

— Я не медбрат Галл, — усміхається він і підіймає бейджик. — Я позичив цю форму.

Його легковажність бентежить.

— Якого біса... Нащо? — зажмурююся.

Незнайомець стенає плечима і рушає до дверей. Там натискає на вимикач, і лампа біля ліжка гасне.

— Щоб такі, як твій брат, не писали на мене скарги, — сміється він і виходить. Двері за ним тихо клацають.

І ось, у повній темряві я з дурнуватою посмішкою на обличчі витріщаюся на жирну плитку на стелі й замислююся: ким же був той дивак.

І чи побачу я його колись знову.

Рекомендована література

Якщо це станеться

Залишся, якщо кохаєш

Відмотай назад. Місто вітрів. Книга 5

Шпаргалка

Траурно ваш

Народжена з крові й попелу. Плоть і вогонь. Книга 4

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ